

Det bliver en meget sammenpresset periode. Det bliver forestillingen for Maastricht om igen. Det bliver noget, hvor befolkningerne i Europa overhovedet ikke har en chance for at følge med i, hvad der foregår, og det vil så føre til, at der på topmødet i juni bliver smækket en traktat i hovedet på os med en afgørelse af spørgsmålet om f.eks. stemmevægtene og med den kapitulation over for en ændring af stemmevægtene, som hr. Ove Fich jo klart meldte at den danske regering eller i hvert fald Socialdemokratiet er indstillet på at acceptere – ganske vist ikke uden kamp, men i hvert fald indstillet på at acceptere. Man ville bare ikke smide håndklædet i ringen på forhånd; det ville man først gøre et stykke henne i forløbet.

Danskerne vil altså i løbet af ganske få uger blive præsenteret for en ny traktat med svækkelser af de små lande, med flertalsafgørelser på en lang række nye områder, med øget unionsmagt over hele linjen og med, i bedste fald, fiflerier med de danske undtagelser eller – hvad der er mere sandsynligt – et direkte angreb på de danske undtagelser.

Det er det, der vil ske, sådan som kortene er lagt på bordet for disse få uger i foråret, hvor den danske grundlov skal have sit sidste dødsstød.

Hvad er det så, regeringen har spillet ud med og lagt afgørende vægt på?

Man har sagt, at det handler om udvidelsen mod øst – hr. Ove Fich var også inde på det i sit indlæg – og i den sag har regeringen f.eks. krævet, at en lang række lande skal optages. Men vi ved, at sådan går det ikke. Vi ved, at sandsynligvis Polen og Tjekkiet og måske Ungarn vil blive tilbudt medlemskab, men dog med langvarige overgangsordninger, fordi de ikke skal nyde godt af landbrugsordningerne og sådan nogle ting. Vi ved også, at sandsynligheden for, at flere lande vil komme med, er meget beskedne.

Det, som man taler om at forhindre, er en deling af Europa, men det, som man gør, er at skabe en ny deling af Europa: Langs med Polens og Tjekkiets østgrænse, ja tværs ned igennem det gamle Tjekkosllovakiet, lægger man en ny skillelinje i Europa! Og tragedien har man endda tænkt sig at gentage i dobbeltform, nemlig også i forbindelse med NATO-udvidelsen.

Og det er utroligt, at man ikke vil tage bestik af, at det er det Europakort med denne nye deling, der tegner sig, og det synes jeg det var værd at tage en virkelig dybtgående diskussion

om, men det er ligesom problemet bliver fortiet. Fra den danske regerings side bliver man bare ved med at mase på med, at man går ind for, at alle landene optages, selv om man jo godt ved, at det er fuldstændig urealistisk, og derfor er strategien også på dette punkt presset i defensiven.

Så har man fremlagt nogle forslag om miljø, beskæftigelse og åbenhed.

Men miljøgarantien erkender regeringen nu at der er en overvægt af lande der ikke ønsker at ændre, og det er ærgerligt, for det havde været godt at få strammet miljøgarantien op.

Med hensyn til beskæftigelsen kommer der nok lidt varm luft i form af nogle principformuleringer i traktaten, men jo ikke noget af substans.

Og hemmelige protokoller bliver der ved med at være, også efter regeringens forslag om åbenhed.

Det er i alt væsentligt varm luft, og det flytter den danske regerings fokus væk fra de ting, som de andre lande finder er væsentlige.

Jeg kan oplyse, at da Europaudvalget var i Dublin for at besøge EU-formandskabet derovre, var det knap nok røget ind på lystavlen, at Danmark overhovedet har et forslag om miljøgaranti. De forslag, som Danmark har fremsat, interesserede ganske enkelt ikke de andre lande ret meget. Nogle af dem er i øvrigt også dårlige, fordi de går ud på at styrke unionsmagten, men det er så en anden sag.

Afslutningsvis vil jeg blot sige, at efter min mening står vi over for et kæmpemæssigt demokratisk problem, og det er, at et flertal nærmest med bind for øjnene er indstillet på at køre den procedure igennem, som førte til folkeafstemningen den 2. juni 1992.

Det er ganske utroligt, at man intet har lært af det forløb. Man gentager det i samme form. Vi har lige fået et udkast til en såkaldt forenkling af Traktaten, og det måles ikke i centimeter, men i tommer! Jeg har det i øvrigt liggende nede på bordet, men jeg kunne ikke slæbe det herop på talerstolen. Og det er en såkaldt forenkling af Traktaten! Jeg kan huske, da man kom med Maastricht-Traktaten og delte den rundt på posthusene, og nu får vi så en, der er dobbelt så tyk. Der er ingen mennesker, der har en chance for at sætte sig ind i det projekt!

Og man gentager forløbet med at køre det hele i de sidste få uger, og som hr. Thulesen Dahl allerede har gjort opmærksom på, har man endog i denne runde svækket Europaudvalgets formelle kontrol med tingene.